KERST-BEZOEK

DOOR
JOH. W. BROEDELET

Lex stond in z'n erker mistroostig naar buiten te turen. 'n Wazige dag vernevelde den overkant van de straat, zoodat-ie niet veel meer zag dan 'n onduidelijk raam, 'n vervagende deur, 'n kalen boom die zwart plekte van het vocht. Morgen was 't Kerstmis en het weer scheen die dagen van ingetogen feestelijkheid aan te kondigen. 'n Soort sluier weefde zich over de dingen en dat wekte 'n mystieke aandoening, welke zoo bij 't jaar-eind paste.

Maar Lex was momenteel allesbehalve mystisch gestemd. Z'n gebalde handen diep in z'n zakken gestopt stond-ie in z'n binnenste heel ongegeneerd uit te varen tegen die nare werkelijkheid, waarin, althans voor hem, meer plaats was voor beertjes en zulke onaangenaamheden dan voor schoone Kerstgedachten. 't Zou in zijn huis 't feestweekje worden van je welste! Z'n contanten waren zoo angstwekkend geslonken, dat-ie 'n eenvoudigen zilverbon langzamerhand hoogachtte als 'n briefje van honderd. De leveranciers werden steeds stugger in 't borgen van boodschappen maar met den dag halsstarriger wat 't indienen van nota's betrof. In dat opzicht konden ze gerust wedijveren met de tegenwoordige Europeesche regeeringen. Tot overmaat van ramp was Lex' anthraciet-voorraad daarbij tot 'n doorzichtig laagje gedund, zoodat de naaste toekomst zich niet al te plezierig liet aanzien. 't Eenige, waarvan-ie zich goed voorzien wist, was..... onverkocht werk. 'n Mooie tijd ook, om schilderijen aan den man te brengen! De menschen dachten meer om proviand en 't vormen van 'n nood-kas dan aan wand-versiering.

De door zorgjes geplaagde schilder keek misnoegd om zich heen. De ruime erker had-ie, omdat die zoo mooi op 't Noorden lag, als atelier ingericht, doch hij werkte ook wel in de aangrenzende kamer. Waarheen-ie den blik dus wendde, hij zag teekeningen, studies, krabbels, voltooide schilderijen. Welk 'n verzameling! Dat-ie daar op 't oogenblik nu niets van kwijt kon! Was 't niet, om met je hoofd tegen den muur te loopen?

Hij begon geagiteerd heen en weer te stappen. 'n Vervelende toestand! En die Mies, die vandaag ook al zoo uit 'r humeur was, omdat ze niets meer van de komende dagen verwachtte. „Kregen we maar logé's," had ze gezeurd, „of gingen we 'r eens 'n weekje tusschen uit!" — „Haha, logé's!" had *hij* ironisch uitgeroepen. „Hebben we hooikisten genoeg, om ze te verwarmen? En waar wou je ze op onthalen? Of moeten ze zelf hun kerst-kransen meebrengen en de verdere knabbelarij? Hoe krijg je 't in je hoofd! Nee, we zouden beter doen met 'n winter-slaap in te gaan tot na Nieuwjaar. Mollen zijn toch gelukkige wezens!"

Tot na Nieuwjaar, ja. Dan kwam een van z'n begunstigers, die 'n portret bij 'm had besteld, terug van z'n vacantie en kon-ie meteen de kwartaal-rekeningen uitschrijven voor z'n *élèves*. Dan kon-ie weer roeren in de vetpotten van Egypte. Tot zoolang was 't 'n miserabele boel.

Lex haalde in gedachten de allerlaatste sigaar uit 'n kistje op de piano, keek rond naar lucifers. Daar hoorde-ie plots uit 'n hoek van de kamer: „Koppie krauw! Lorre zoet. Baas lief."

„Hou je mond!" bromde de aangeroepene, terwijl-ie opstak. Dat ellendige beest had 'm den heelen morgen al verveeld met z'n gekrijsch. Als dat weer begon, moest de groene schreeuwleelijk maar naar de keuken.

Maar Lorre scheen niets te beseffen van de ergernis, welke-ie verwekte. Hij zette althans in z'n eentje 'n eindeloos gesprek op touw, dat intusschen steeds daarop neerkwam, dat Lorre zoet en de baas lief was. Dit begon Lex ten laatste zóó te vervelen, dat-ie, met 'n hoogst onwelluidende verwensching, dreigend op 't dier toetrad.

De Nachtwacht. (*foto Bern. F. Eilers*).

Juist kwam Mies, in 'n lossen peignoir, met loome bewegingen de kamer binnen. Nauw zag ze, wat er aan de hand was, of ze smaalde:

„O, nu heeft hij 't zeker gedaan? Wel zeker, schuif jij de schuld maar op 'n ander!"

Met 'n verwoeden blik keerde Lex, die vandaag niets kon hebben, zich om en hij stond van nijdigheid haast te trappelen, toen-ie 'r toe beet:

„Natuurlijk, 't komt alles door hèm. En door jou, omdat je te dik wordt."

Mies, die dat verhaal al kende, liet 'n beleedigenden schaterlach hooren. Haha, ze werd te dik en daarom verkocht-ie z'n schilderijen niet! 't Was waar, ze diende 'm altijd als model. Schilder van mondaine milieu's als hij was, bracht-ie bij voorkeur 'n elegant gekleeden vorm op 't doek, die zichzelf thee inschonk of lui 'n sigaretje rookte of aan de piano zat of de mandoline betokkelde of 'n andere, dergelijke nuttige bezigheid verrichtte. 't Sprak vanzelf, zoo'n dame, wilde ze voor „verkoop" in aanmerking komen, diende vóór alles slank te zijn. Dikke piano- of mandoline-spelende dames waren nu eenmaal niet in trek. Mies echter, of 't van dat voortdurende zittende poseeren kwam of van 'r aangeboren traagheid, werd met den dag molliger en van den weeromstuit kregen 'r konterfeitsels 'n steeds welgedaner uiterlijk. Dit werkte 't zaken-doen zeker niet in de hand, doch 't was van haar toch moeilijk te vergen, dat ze, terwille van Lex' kunst, 'n honger-kuur onderging! 'n Andere man zou blij zijn, als z'n vrouw er gezond uitzag. Hij was 'n beul, 'n tiran!

Dat had ze 'm dan ook al vaak voor de voeten geworpen.

Doch niet alleen aan háár weet-ie z'n ongeluk. Ook Lorre moest 't ontgelden. Mocht Mies al eens op 'n enkel schilderij niet voorkomen, de kaketoe ontbrak nooit op 't appèl. Hij had aanvankelijk zoo'n succes met den uitheemschen vogel gehad, dat iedereen 'n geschilderd exemplaar in z'n kamer wilde hebben. Daardoor waren kaketoe's 'n soort manie van 'm geworden. In alle mogelijke houdingen en in de meest verschillende situaties had-ie 't dier al afgemaald: op z'n schommel, op de piano, bij de mandoline, naast de tea-cosie, in elkaar gedoken, hoog opgericht, loopend, fladderend, pikkend, pratend. Hij had zelfs oogenblikken in z'n leven gekend, dat alle menschen voor hem op kaketoe's leken en tot in z'n droom werd-ie door die groen-gevederde schreeuwers achtervolgd. Aan alle goede dingen echter komt 'n eind en zoo was 't tijdstip aangebroken, dat niemand langer van 'n snavel-dier gediend was. Vandaar, dat z'n wanden vol hingen met Lorre's. Ze werden in aantal alleen geëvenaard door zwaarwichtige dames. Hij had wèl plezier van z'n huisgenooten!

„Lorre is zoet hoor," vleide de vrouw, terwijl ze beschermend naar z'n schommel liep. „Laat de baas maar praten! Hij zal ons zóó wel 'n prettig Kerstmis bezorgen. Maar *jij* krijgt iets extra's hoor! Dát zal toch gebeuren."

Lex hoorde 't zwijgend aan en keek 'n weinig verlegen voor zich. Ach, kwaad had-ie 't heelemaal niet gemeend. Integendeel, hij had juist meelij met Mies, omdat-ie 'r geen bijzonder genoegentje kon verschaffen. Dat maakte 'm echter prikkelbaar en daardoor viel-ie telkens zoo uit.

„Kom, Mies," zei-ie zacht. „Wees maar niet boos. We zullen de Kerstdaagjes toch wel doorrollen. Wat zeg jij?"

Mies hoorde z'n berouwvollen toon en werd er dadelijk door getroffen.

„Rollen?" plaagde ze, zich naar 'm toekeerend. „Slaat dat weer op m'n dik-worden?"

Kerstfeest-viering in een tehuis voor kinderen.